

Sygn. akt: XU-23/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 17 września 2013r.

Sąd Rejonowy dla Wrocławia-Śródmieścia X Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych we W.

w składzie:

Przewodniczący: SSR Barbara Bonczar

Protokolant: Grażyna Mazurkiewicz

po rozpoznaniu na posiedzeniu jawnym w dniu 17 września 2013r. we W.

sprawy z odwołania **M. T.**

od orzeczenia W. Z. d. S. O. o. N. w. w. (...)

z dnia 25 października 2012r. znak: (...). (...)

w sprawie **M. T.**

przeciwko W. Z. d. S. O. o. N. w. w. (...)

o ustalenie stopnia niepełnosprawności

oddala odwołanie.

Sygn. akt X U 23/13

UZASADNIENIE

Wnioskodawczyni M. T. złożyła odwołanie od orzeczenia strony pozwanej W. Z. d. S. O. o. N. w. W. (...) z dnia 25.10.2012 r. który utrzymał w mocy orzeczenie (...) do S. O. o. N. we W. z dnia 08.05.2012 r. zaliczając wnioskodawczynię do umiarkowanego stopnia niepełnosprawności, wnosząc o zmianę zaskarżonego orzeczenia poprzez określenie stopnia niepełnosprawności wnioskodawczyni jako znacznej.

W uzasadnieniu odwołania wnioskodawczyni podniosła, że z uwagi na zaawansowany stan choroby w kwietniu 2010 roku wydano decyzję o orzeczeniu niepełnosprawności znacznego stopnia, natomiast dopiero w maju 2012 r. nastąpiła zmiana stanowiska strony pozwanej, na skutek czego uznano jedynie umiarkowany stopień niepełnosprawności.

Wnioskodawczyni wskazała, iż schorzenie na które cierpi, jest chorobą stale postępującą. Wnioskodawczyni nie odczuwa poprawy stanu swojego zdrowia. Podała, iż za sprawą zażywanych leków i podejmowanego leczenia jest w stanie łagodzić jedynie w niewielkim stopniu objawy choroby, jednakże możliwość kontynuowania leczenia jest zagrożona wobec trudności z jego finansowaniem przez NFZ. W związku z powyższym nie można mówić w ocenie wnioskodawczyni o poprawie jej zdrowia, które jak wskazała ulega stopniowemu pogorszeniu.

Strona pozwana, W. Z. d. S. O. o. N. w. w. (...), nie znajdując podstaw do zmiany zaskarżonego orzeczenia, przekazała odwołanie wnioskodawczyni do rozpoznania przez Sąd wnosząc jednocześnie o jego oddalenie.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Orzeczeniem z dnia 25 listopada 2012 r. Wojewódzki Zespół (...) o N. w. w. (...) utrzymał w mocy zaskarżone orzeczenie (...) do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności we W.nr ZON(...) z dnia 08.05.2012 r. w zakresie określenia stopnia niepełnosprawności jako umiarkowanego. W uzasadnieniu wskazano, że po zapoznaniu się z treścią odwołania oraz na podstawie przeprowadzonego wywiadu i badania lekarskiego oraz analizy pełnej dokumentacji medycznej (w tym zdjęć RTG), skład orzekający Wojewódzkiego Zespołu do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności stwierdził, że organ I instancji biorąc pod uwagę stopień naruszenia sprawności organizmu wnioskodawczynie, właściwie ustalił umiarkowany stopień niepełnosprawności. Organ II instancji stwierdził, iż wnioskodawczynie wymaga częściowej lub czasowej pomocy osoby drugiej. Przytoczone w odwołaniu przez wnioskodawczynie argumenty zdaniem organu II instancji w świetle załączonej do sprawy dokumentacji medycznej nie dają podstaw do zmiany orzeczenia z dnia 08.05.2012 r. w części dotyczącej stopnia niepełnosprawności. Zaskarżone orzeczenie wymagało jednak zmiany wskazania numeru 6.

Od tego orzeczenia wnioskodawczynie odwołał się do Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych we Wrocławiu za pośrednictwem Wojewódzkiego Zespołu (...) w województwie (...).

Uzasadniając odwołanie wnioskodawczynie wskazała na okoliczność, iż z uwagi na zaawansowany stan choroby w kwietniu 2010 roku wydano decyzję o orzeczeniu niepełnosprawności znacznego stopnia, natomiast dopiero w maju 2012 roku nastąpiła zmiana stanowiska, na skutego czego organ rentowy przyznał wnioskodawczynie umiarkowany stopień niepełnosprawności. Wnioskodawczynie wskazała, iż w żadnym stopniu nie odczuwa poprawy stanu swojego zdrowia

Organ odwoławczy w oparciu o ocenę zawodową i ocenę stanu zdrowia wnioskodawczynie, w dniu 10 stycznia 2013 r. nie znalazł podstaw do zastosowania przepisów art. 6c ust. 8 ustawy z dnia 27 sierpnia 1997 r. o rehabilitacji zawodowej i społecznej oraz zatrudnianiu osób niepełnosprawnych (Dz. U. z 2011 r., Nr 127, poz. 721), w związku z czym podtrzymał wydane orzeczenie i przekazał je do Sądu wnosząc równocześnie o jego oddalenie.

W ocenie organu odwoławczego nie zachodzi niezdolność do samodzielnej egzystencji wnioskodawczynie. Wnioskodawczynie wymaga jedynie czasowej lub częściowej pomocy innej osoby co uprawnia do uzyskania orzeczenia o umiarkowanym stopniu niepełnosprawności.

Dowód: akta (...).

Postanowieniem z dnia 17 stycznia 2013 r. Sąd na zasadzie art. 468 § 1 i § 2 pkt 4 i § 4 kpc podjął czynności wyjaśniające przez zasięgnięcie opinii biegłego sądowego reumatologa na okoliczność ustalenia czy wnioskodawczynie M. T. ur. (...), może być zaliczona do osób niepełnosprawnych w stopniu znacznym w rozumieniu art. 4 ust. 2 ustawy z dnia 27.08.1997 r. o rehabilitacji zawodowej i społecznej oraz zatrudnianiu osób niepełnosprawnych (tj. Dz. U. z 2008 r. Nr 14, poz. 92 ze zm.), jeżeli tak to od kiedy? J. jest symbol znacznego stopnia niepełnosprawności? Czy naruszenie sprawności organizmu jest trwałe czy okresowe i na jaki czas? Czy zachodzi konieczność badania wnioskodawczynie przez innych biegłych? Czy zasadne jest orzeczenie (...) z dnia 25 października 2012 r.?

W wydanej w dniu 18 lutego 2013 r. opinii biegłego sądowego reumatolog, rozpoznał u wnioskodawczynie: reumatoidalne zapalenie stawów, osteoporoza, niedoczynność tarczycy wyrównana farmakologicznie, przewlekłe zapalenie błony śluzowej żołądka i dwunastnicy i wydał opinię, iż schorzenia układu ruchu rozpoznane u wnioskodawczynie czynią badaną osobę niepełnosprawną w stopniu umiarkowanym.

W uzasadnieniu do tak postawionego wniosku wskazał, iż schorzeniem zasadniczym u wnioskodawczynie jest reumatoidalne zapalenie stawów. W aktualnym stopniu zaawansowanym skutki tej choroby nie czynią badanej osoby niepełnosprawną w stopniu znacznym. Wnioskodawczynie nie wymaga stałej lub długotrwałej opieki osoby drugiej w związku z niezdolnością do samodzielnej egzystencji. Wymaga ona niewątpliwie okresowej, częściowej pomocy osób drugich w wykonywaniu niektórych czynności, co stanowi podstawę do orzeczenia o umiarkowanym stopniu niepełnosprawności.

Dowód: opinia biegłego sądowego z dnia 18.02.2013r. - k. 11 - 12 akt.

Na rozprawie w dniu 25 kwietnia 2013 r. pełnomocnik wnioskodawczynie w osobie jej męża oświadczył, iż nie zgadza się z opinią biegłego sądowego reumatologa.

W uzasadnieniu podniósł, że wnioskodawczynie choruje na gościec postępujący. Mąż wnioskodawczynie wskazał, że nie pracuje, gdyż cały czas zobowiązany jest pomagać żonie. Są dni w których żona nie może sama się ubrać. Na reumatoidalne zapalenie stawów żona choruje już od ponad 20 lat. W momencie kiedy żona miała orzeczony znaczny stopień niepełnosprawności, to dostawała zasilek na leki. Wskazał, iż wnioskodawczynie chciałaby aby przywrócili jej pieniądze na leki, gdyż z jej stanem zdrowia jest coraz gorzej. Wnioskodawczynie ma osteoporozę, niedoczynność tarczycy oraz przewlekłe zapalenie błony żołądka.

W związku z powyższym Sąd postanowił dopuścić dowód z opinii biegłych sądowych: chirurga ortopedy, neurologa i internisty na okoliczności ustalenia jak w tezie postanowienia sądu z dnia 17.01.2013 r. /k. 5/.

W wydanej w dniu 10 czerwca 2013 roku opinii biegłych sądowych internisty-gastroenterologa, ortopedy i neurologa rozpoznano u wnioskodawczynie (...), niedoczynność tarczycy wyrównana hormonalnie, osteoporoza w dokumentacji, przewlekłe zapalenie żołądka w dokumentacji. Wnioskodawczynie, z punktu widzenia specjalistów w osobach biegłych, nie może zostać zaliczona do znacznego stopnia niepełnosprawności. Diagnozę biegli poparli badaniem wnioskodawczynie i wnikliwej analizie dokumentacji zawartej w aktach sprawy i dostarczonej w dniu badania przez wnioskodawczynie. W uzasadnieniu do opinii biegli wskazali, iż wnioskodawczynie choruje na (...), który jest głównym problemem zdrowotnym badanej. Biegli w swojej opinii ocenili całościowo stan narządu ruchu i możliwość samoobsługi wnioskodawczynie. Przewlekłe schorzenie stawów niewątpliwie w istotnym stopniu upośledza ich funkcję, w przypadku badanej dotyczy to przede wszystkim stawów rąk i stóp, w mniejszym stopniu stawów kolanowych. Wnioskodawczynie porusza się samodzielnie, ale powoli, przy pomocy kul. Funkcja chodu jest niewątpliwie upośledzona. Badana jest samodzielna w czynnościach higienicznych, ubieraniu, jedzeniu. Jej sprawność oceniona w skali B. wynosi 18 punktów, co nie daje podstaw do orzeczenia znacznego stopnia niepełnosprawności. Badana może wymagać pomocy okresowo w niektórych czynnościach, jest też całkowicie niezdolna do pracy, co daje podstawy do orzeczenia umiarkowanego stopnia niepełnosprawności.

W związku z powyższym biegli sądowi internista-gastroenterolog, ortopeda i neurolog podzielają opinię lekarza (...)

Dowód: opinia biegłych z dnia 10.06.2013 r. – k. 24-25 akt.

Strona pozwana nie składała zastrzeżeń do wydanych opinii.

Sąd zważył, co następuje:

Odwołanie wnioskodawczynie nie zasługuje za uwzględnienie.

Przedmiotem rozpoznania Sądu było ustalenie stopnia niepełnosprawności wnioskodawczynie.

Zasady ustalania stopnia niepełnosprawności określone zostały w rozporządzeniu ministra Gospodarki, Pracy i Polityki Społecznej z dnia 15 lipca 2003 roku w sprawie orzekania o niepełnosprawności i stopniu niepełnosprawności /Dz.U. Nr 139 poz. 1328/, które zostało wydane na podstawie dyspozycji wynikającej z art. 6 lit. c ust. 9 ustawy z dnia 27 sierpnia 1997 roku o rehabilitacji zawodowej i społecznej oraz zatrudnieniu osób niepełnosprawnych /Dz. U. Nr 123, poz. 776 ze zmianami/.

Powołane wyżej przepisy określają, nie tylko zasady obowiązujące przy wydawaniu orzeczeń o stopniu niepełnosprawności, ale również tryb postępowania, skład i sposób powoływania zespołów orzekających oraz metodologię ich działania.

Strona pozwana, rozpoznając wniosek o ustalenie stopnia niepełnosprawności dokonała oceny stanu zdrowia wnioskodawczyni, zarówno z medycznego jak i zawodowego punktu widzenia.

W myśl przyjętych przez ustawodawcę zasad dla ustalenia niepełnosprawności w stopniu znacznym konieczne jest stwierdzenie u danej osoby naruszenia sprawności organizmu, niezdolności do pracy lub zdolności do pracy jedynie w warunkach pracy chronionej oraz konieczności sprawowania stałej lub długotrwałej opieki i pomocy w związku z niezdolnością do samodzielnej egzystencji. Wskazane przesłanki muszą wystąpić łącznie. O niezdolności samodzielnej egzystencji mówi się wyłącznie w sytuacji, gdy brak możliwości zaspokojenia podstawowych potrzeb życiowych bez pomocy innych osób.

Zgodnie z art. 282 §2 kpc w związku z art.283 §2 kpc biegli wydający opinię w sprawie złożyli przed objęciem funkcji przysięgę, którą są związani i Sąd nie znalazł podstaw do zanegowania bezstronności biegłych jak i ich rzetelności przy wydaniu opinii, biorąc nadto pod uwagę wielość specjalności medycznych powołanych biegłych sądowych oraz zgodność wydanych przez tychże opinii. Opinia biegłych sądowych podlega ocenie przy zastosowaniu art. 233 §1 kpc – na podstawie właściwych dla jej przedmiotów kryteriów zgodności z zasadami logiki i wiedzy powszechnej, poziomu wiedzy biegłego, podstaw teoretycznych opinii, a także sposobu motywowania oraz stopnia stanowczości wyrażanych w niej wniosków.

Warto tutaj przytoczyć pogląd Sądu Najwyższego, który pomimo upływu czasu nie stracił na swojej aktualności. Mianowicie Sąd Najwyższy w swoim wyroku z dnia 19 grudnia 1990 roku w sprawie I PR 148/90 (OSP 1991/11/300) stwierdził, iż Sąd może oceniać opinię biegłego pod względem fachowości, rzetelności czy logiczności. Może pomijać oczywiste pomyłki czy błędy rachunkowe. Nie może jednak nie podzielać poglądów biegłego, czy w ich miejsce wprowadzać własnych stwierdzeń”

Skoro wydane z sprawie opinie biegłych sądowych są jasne, logiczne, nie zostały podważone przez wnioskodawczynię poprzez merytoryczne zastrzeżenia, Sąd przyjął je za podstawę swojego orzeczenia.

Odnosząc się do wniesionych przez wnioskodawczynię zastrzeżeń Sąd zauważa, iż nie zawierały one uwag merytorycznych, a odnosiły się jedynie do przeprowadzonych badań.

Wnioskodawczyni nie spełnia zatem kryteriów niepełnosprawności w stopniu znacznym o jakim mowa w art. 4 ust 1 cyt. Ustawy z 27.08.1997 r. o rehabilitacji zawodowej i społecznej oraz o zatrudnianiu osób niepełnosprawnych.

Mając więc na uwadze treść opinii wydanych przez biegłych, oraz przeprowadzone wyżej rozważania Sąd uznał, że nie było podstaw do zaliczenia wnioskodawczyni do znacznego stopnia niepełnosprawności.

Odwołanie wnioskodawczyni nie może zostać uwzględnione i podlega oddaleniu.

Mając więc powyższe na względzie, Sąd na podstawie art. 477¹⁴ § 1 kpc orzekł jak w sentencji.